

George
Daves
Green

KRKAVCI

FLEET

FLEET

George Dawes Green

Krkavci

George
Dawes
Green

KRKAVCI

Copyright © George Dawes Green 2009
Translation © Pavel Bakič, 2012

ISBN 978-80-87497-61-6
ISBN 978-80-7473-034-4 (PDF)

Pro tebe, Skye,
kolem jejíhož světla navždy kroužím

Středa

Za matoucího soumraku a s přehnaně přišlápnutým plynem sjížděl Romeo z Blue Ridge Mountains, když mu do cesty vběhl mýval nebo vačice. Se zneklidňujícím drcnutím zvíře srazil. Místo očekávaného úderu to zaznělo, jako by pod autem někdo tiše rozepnul zip. Romeoovi to beztak málem utrhlo srdce. Zabrzdil a zastavil u kraje.

Shaw se probudil. „Co je?“

„Něco jsem přejel,“ odpověděl Romeo, vystoupil a vykročil zpátky po silnici I-177, aby mršinu našel. Shaw vylezl za ním. Vyřítíl se na ně tirák, rozechvěl vzduch a při průjezdu přidal dlouhý klesající akord. Pak noc utichla. Slyšeli vlastní kroky. Cikády a útržky honky tonky z dále. „Bože můj,“ kroutil Shaw hlavou. „Je to tady. Fakt jsme na jihu.“

Ale po zvířeti ani památky.

Ušli po silnici slušný kus. Čekali na světla reflektorů, aby kolem sebe viděli. Potom se vrátili stejnou cestou a ohlíželi se přes rameno. Nic, ani krvavý flek. Nakonec Romeo zůstal stát a sledoval světlušky poletující nahoru a dolů.

„Vidíš,“ chtěl ho Shaw rozveselit. „Tvému kámošovi asi přálo štěstí.“

„Těžko. Určitě jsem ho přejel.“

„Třeba se obětoval,“ nadhodil Shaw hravě. „Třeba nám chtěl zajistit šťastnou cestu.“

U toyoty se Shaw zeptal, jestli může řídit, když už se mu vůbec nechce spát. Romeo proti tomu nic ne-

měl. Usedl na místo spolujezdce a pak se rozjeli k úpatí hor a do nížin Severní Karolíny. Luplo mu v uších a ve vzduchu zavanula vlhkost. Sklopil si sedadlo, co to šlo, a díval se, jak větve borovic rvou měsíc. Někde za Elkinem zamhouřil na okamžik oči, silnice se pod ním začala kroutit a Romeo cítil, jak prudce klesá do bezedné dřímoty.

Každou středu večer oddalovala Tara návrat domů.

Ve středu večer se totiž losoval jackpot a máma si s pitím vždycky pospíšila. Udělala si do whisky gin s tonikem, rozprostřela si tikety na konferenčním stole, zamilovaně je okukovala, jednoho po druhém se jich dotýkala a říkala si, který asi bude ten vítězný. Běžící televize si nevšímala. Celá se zabrala do myšlenek na to, jak si bude žít. Jachty, arizonské lázně, doběla rozpálené řecké vesnice, neutišitelná závist kamarádek. Po první skleničce si namíchala další. Její synáček Jase, Tařin mladší brácha, jí pokládá hlavu do klína a hrál na gameboyi. Vískala ho ve vlasech. Kroužila ledem ve sklenici. V určitou chvíli se barvy končícího dne, barvy na televizní obrazovce a vůbec všechny barvy kolem ní rozzářily, až jimi svět doslova hýřil, a v tu chvíli si poblahopřála, že se štěstí nejvíc ze všech usmívá právě na ni, vzala mobil a napsala dceři:

dneska urco vyhrájeme!!

nebo

kde te mam taricko moje? nosis mi stesti!! musis u toho byt!!

Tara ale věděla, že to je jenom mámení Sirén. Nesměla ho brát na vědomí. Do večera se učila v knihovně, zašla do kina, zevlovala s Clío v obchodáku, jenom aby

se nemusela vracet, než bude po slosování a než táta dorazí domů a odskáče máminu opileckou tirádu. Kolem půlnoci se máma vzteky a lítostí vysílila natolik, že odpadla, a vzduch byl čistý.

Jenomže tuhle středu to Tara zmotala. Nechala si v pokoji učebnici botaniky se všemi podklady z přednášek. Zapomněla ji tam už ráno, ale došlo jí to až v sedm večer, kdy ji po semináři organické chemie nenášla ve skříňce.

Zítra psala test a ještě se na to ani nepodívala.

Napadlo ji zavolat tátovi. Třeba by jí tu knihu mohl propašovat ven. Kdepak, na to už bylo pozdě. Touhle dobou už razil do kostela na schůzku Lvů z pokolení Judova. Co Jase? Ne, ten by ji napráskal mámě. Měla ho omotaného kolem prstu.

Tak by to nešlo. Musím se tam vrátit, uvažovala Tara, tvářit se jako mílius a nepohádat se s ní, ať do mě bude rýt, jak chce. Pak při první příležitosti zapluju do pokoje, ještě před losováním, než stihne vyletět.

Nasedla na parkovišti do svého otráskaného gea a kampus Georgijské pobřežní univerzity nechala za zády. Po Čtvrté na Robin Road a pak na Redwood Street. Nesnášela ty ulice. Nesnášela jejich pitomá jména a nanicovaté trávníky a řady zakrslých cihlových domů se sedlovou střechou. Ten její byl nejzaksrlejší a nejcihlovější ze všech a stál na Oriole Road. Zpomalila před ním, takže se auto jenom ploužilo, a nahlédla oknem do obýváku. Máma, telka... Malůvka dona Quijota útočícího dřevcem na větrné mlýny. Dřevěná polička s tátovými modely chevroletů a máminými porcelánovými figurkami. Přes okraj gauče trčely Jaseovy nohy. Všechno, co Tara doma nesnášela, jenom zářilo a sálalo teplem rodinného krbu jako v reklamě na nízkouročné půjčky nebo postřik proti hmyzu. Ten pohled byl tak strašný, až musela zavolat Clio.

„Špehuju zvenčí vlastní rodinu.“

„Dost úchylný,“ Clio na to.
 „Ten barák je strašná barabizna.“
 „Já vím.“
 „Vidím bráchovy nohy, má je jak vepřový nožičky v marinádě.“
 „Zajímavý.“
 „Jenže já musím zjistit, jak moc je máma nalitá.“
 „A jak vypadá?“
 „To právě nepoznám. Nedohlídnu jí na ruce. Musím ji vidět se sklenicí. Jestli s ní bude kroužit a vystrkovat u toho malíček, tak jsem v loži.“
 „Ty polezeš dovnitř?“
 „Jinak to nepůjde.“
 „Ale dneska snad tvoje máti vyšiluje, ne?“
 „Si piš.“
 „Tak co tam děláš? Přijed' na Ústředí. Víš, kdo tam bude? Ten týpek z Kings of Unsnap. Jonah. Jak po tobě jede.“
 „To už jsi říkala, Clio.“
 „Tak přijed' a nech se ohoblovat.“
 „Píšu zejtra z botaniky.“
 „Ty jsi strašná šprtka, to je šílený.“
 „Ohobluj si ho sama.“
 „Fajn,“ souhlasila Clio, „přemluvila jsi mě.“
 „Couro špinává.“
 „To jsem celá já. Musím letět. Dej vědět, kdyby tvoje máti provedla něco zajímavýho, třeba hrábla bráškoví na šulína nebo nevím co.“
 „Pošlu ti fotky,“ slíbila Tara. „Můžeš je hodit na web.“ Zavěsila, povzdechla si a zajela do garáže.
 V obýváku se na ni máma hned vrhla: „Kde jsi?“ Tara zaletěla očima k whiskovce a uviděla, že hladina krouží rychle a synkopovaně a malíček že trčí do dále. Vypadalo to na krušnou noc.
 „Měla jsem školu.“
 „Máš mi zavolat, že přijdeš takhle pozdě.“

Houby pozdě, pomyslela si Tara, ale to máš jedno.

Máma si nedala pokoj. „Co to bylo za seminář?“

„Ta... organická chemie.“

„Proč na to chodíš?“

Nech to běžet. Únik na svobodu, o nic jiného nejde.

„Nevím, asi je to nějak v osnovách.“

„Ale když z tebe bude nějaká ta tamta, co tě mají co hnát na organickou chemii?“

Tara pokrčila rameny.

„Vyždímají nás do pětníku a ještě tě naučí samé pito-mosti,“ vztekala se máma.

To se dalo jen těžko skousnout. Máma jí na školu nepřispívala ani cent. Kromě výpomoci od babičky Nell a nevelkého stipendia šly všechny peníze z Tařina zaměstnání v bance, rodiče jí poskytovali jen jídlo a střechu nad hlavou. Stejně jim měsíčně přispívala čtyři sta padesát dolarů, takže zadarmo to taky nebylo. Musela se krotit, aby na mámu nevyletěla, jenže co z toho? Nezapomínej, že se chceš jenom dostat do pokoje. Nezapomínej, že tahle ženská je ta samá mimozemšťanka s ptačím krkem, cos ji před chvílí pozorovala zvenčí. Tvař se, že nejste jedna rodina, že jsi neviditelná a že se můžeš kdykoli vypařit a nikdo si toho nevšimne...

„Moment. Posad' se na chvíli. Už bude slosování.“

„Mám zítra písemku, mami. Měla bych—“

„Víš, kolik se dneska dá vyhrát?“

Tara zavrtěla hlavou.

„Nedělej si srandu,“ nevěřila jí máma. „Ty to doopravdy nevíš?“

„Doopravdy ne.“

„Tři sta osmnáct milionů dolarů.“

„Síla.“

Obnos se jejího života nijak nedotýkal, ale říkala si, že ji máma třeba nechá běžet, když projeví dostatečný úžas.

„Jenže to je jen hrubá částka,“ stěžovala si máma.
„Odvedeš daně a zbude ti jen něco přes sto milionů.“

„Aha.“

„Sto dvacet něco. To snad už skoro nemá cenu. Dolila bys mi, prosím tě? Nechci rušit tadyhle princátka,“ zakroužila máma sklenicí.

V televizi běžela Plastická chirurgie s. r. o., nic pro desetiletého Jasea, ale ten se stejně nedíval. Hrál na gameboyi Mstitele, jako obvykle byl duchem nepřítomný a Tara mu nezájem s radostí oplácela. Vzala máminu sklenici do kuchyně, nasypala do ní led, nalila Bombay s tonikem a slavnostně drink přizdobila tenkým půlkolečkem limetky. Buď úslužná a pozorná. Zkus ji obměkčit. Nevzpouzej se jí.

Jenomže když se máma vrátila, držela tenkou obálku s okénkem, složenku z nějaké banky, a soptila: „Víš, jak mi to poslali? Rovnou do kanceláře. Angela mi to dala. Ani jsem o té složenke nevěděla. Chtějí sedm set dolarů. Táta o tom nic neřikal.“

Jakou odpověď vybrat, aby byla co nejnevinnější?
„Hrůza, mami,“ zkusila to Tara.

„Hrůza? Horší ponížení si nedokážu představit. Vůbec. Ani trochu. Tatínkovi je to samozřejmě šumafuk, tatínek si myslí, že se všechno urovná.“

„A neurovná?“

Takový přešlap. Plácla to moc povzbudivým tónem. Matka se rozkřikla: „Tobě to vůbec nedochází, nemám pravdu? Pošlou na nás exekutory. Vezmou nám barák. Seberou nám střechu nad hlavou a džíp k tomu. Budeš muset odejít ze školy. Je mi líto, zlatíčko, ale budeš taky muset začít vydělávat!“

„Jsem trochu přetažená, mami. Mohla bych—“

„A já asi přetažená nejsem? Jsme nuzáci, mám toho po krk, tvůj tatík dělá, že to nevidí, a vy si snad děcka myslíte, že je to nějaká noční můra, co se z ní probereme.“

Přijdeme o všechno, copak to nechápeš? Loď se potápí. Do nás vládá miliardy na záchranu nenalije. Půjdeme ke dnu! Budeš muset plavat, milá zlatá, budeš muset—“

Ale v tu chvíli z televize zazněla fanfára a máma okamžitě ztichla. Lehce pleskla Jasea, aby jí uvolnil místo, a v předklonu překontrolovala moře tiketů.

„A nyní,“ ohlásil vážně moderátor, „přichází v naší loterii Max-a-Million dnešní slosování o jackpot. Tentokrát dosáhl výše... tři set osmnácti mi-li-o-nů dolarů.“

Na obrazovce nikdo nebyl, zněl jen hlas toho funebra. V záběru stálo osudí ve tvaru urny, naplněné lehkonozce tančícími plastovými míčky. Jeden z nich se nečekaně vznesl na vzdušném závanu, skutálel se po točité cestičce a zůstal stát před kamerou.

„První číslo je... dva-cet sedm.“

„Máme,“ zamručela máma. Chtěla znít nezaujatě, ale oči jí jen zářily.

Tara kradmo udělala pár kroků směrem k předsíni.

„Další číslo zní čtyřicet dva.“

„Taky by bylo,“ utrousila máma.

A Tara se rozhoupala a ladně se vypařila, dokud si máma pro samé okouzlení čísla ničeho nevšímalá.

Zavřela za sebou dveře od pokoje a posadila se k psacímu stolu s notebookem. Právě jí napsala Clio:

furt děláš že študýruješ, ty malá kurvičko? má podle tebe jonah wright léčivý sperma? spadne ti po něm tuk z boků, pasu a stehén? beztak na ústředí nebyl. dorazil ten úchyl seth z jaxu. wick už mě sere. chčipnu tady, musím vypadnout.

Tara jí odepsala:

Teprv začínám. Chytla mě máma. Čumí na slosování. Za 20 sekund jí rupne v bedně a bude tóčo.

A jako na zavanou se z obýváku rozlehl mámin pekelný výkřik, ještě strašlivější než obvykle. Potom: „TARO! TA-RO!“

Mmmt, napsala Tara a otevřela dveře. „Co je?“

„TARO!“

Dneska naříkala zvlášť úpěnlivě. Tara se vrátila do obýváku a uviděla, jak máma klečí před televizí a Jase se choulí v koutě. Mámě totálně přeskočilo. Pusu měla dokořán, ve výšce držela tiket, po tvářích se jí koulely slzy a tentokrát v tom nebyla jen obvyklá opilecká sebelítost, ale skutečná hrůza. „BOŽE MŮJ!“ křičela máma, jako by jí Všemohoucí právě ukázal svou tvář. Svírala tiket v pěsti a kolébala se sem a tam. „BOŽE MŮJ! BOŽE MŮJ! BOŽE MŮJ!“

Čtvrtek

Shaw umíral horkem. Toyota z devadesátého prvního měla tak chabou klimatizaci, že musel jet s otevřenými okny, aby se udržel při životě. Jenže vzduch, který foukal dovnitř, byl stejně horký jako z výfuku tryskáče, takže umíral tak jako tak. Na chvíli se zařadil do pruhu vedle obřího kamionu, aby využil stín, jenže kamion odbočil před úsekem, kde se nákladáky vážily, a zase ho tím vrátil do pece, a to už se Shaw víc než dvacet čtyři hodin pořádně nevyspal a proseděl za volantem celou noc s výjimkou jednoho zdřímnutí na odpočívadle poblíž Charlotte. Red Bull, kafe a speed už mu lezly z uší a krajina v Georgii nenabízela nic než borovice a stužku dálnice. Navíc mu lezlo na nervy, že Romeo zařezává. Ještě v horách usnul jako dudek. Potil se, klepal, občas zaskřípal zuby a Shaw mohl vylétnout z kůže. Nejvyšší čas ho vzbudit.

Ale až za chvíli. Na Floridu zbývala necelá hodina. To horko ustojí. Měl za sebou další nanicovaté studené jaro v Ohiu a na Floridu už to podle jeho propočtů mělo trvat posledních padesát šest minut. Když přežije to vedro a nudu a bude držet sto třicítku, dostanou se na Floridu za nějakých padesát pět minut a... čtyřicet sekund a dají si tam snídani.

Pak si všiml, že auto táhne ke straně. Volant se mu v ruku trochu chvěl a uhýbal doleva. Shaw měl za to, že ví, čím to bude. Levá přední pneumatika pomalu ucházela. Romeo ji měl před odjezdem dát do pořá-

ku, ale určitě zapomněl. Shaw zahrnul na prvním sjezdu. Stály tam čtyři benzínky, ale on chtěl jen vzduch, takže si ani nevybíral a náhodně u jedné zajel ke kompresoru na kraji parkoviště.

Ještě když zhasl motor, přišlo mu, že svět kolem něho uhání.

Vystoupil, vzal hadičku a zjistil, že ventilek pneumatiky je k nepoužití. Věděl, že Romeo náhradní mít nebude. Vešel do obchodu. Jmenoval se „Chummyho gurmánský koutek“, ale byla to tuctová samoška. Chipsy se salsou, poličky sladkostí, široká stěna elektrifikovaných limonád. Ale vládl tam příjemný chládek a holka za kasou měla pod tričkem pěkně rostlá prsa.

„Dobrý den,“ pozdravila ho a na konci přidala jižanské stoupnutí hlasem. Jeho první jižanka. Ne že by holku odtamtud nikdy nepotkal, ale tahle byla první, kterou potkal přímo na jihu. Cheryl, stálo na jmenovce. Shaw si přejel zuby jazykem, aby z nich dostal špínu. Rád by jí odpověděl nějak chytře, ale nic ho nenapadlo.

„Máte měřák tlaku?“ zeptal se. „Musím si zkontrolovat pneumatiky.“

Cheryl položila na pult omlácený přístroj. „Hlavně s ním neujedte.“

„Bez obav.“

Srdečně se na něj usmála.

Vrátil se k toyotě, přidřepł k levé přední pneumatice a vyhýbal se dotyku s poklicí kola. Tlak ukázal 190 kilopascalů, což celkem vzato nebylo tak málo. Trochu kolo přifoukl a zkontroloval zadní pneumatiky, které mu ukázaly uspokojivých dvě stě.

Romeovy dveře se otevřely. „Co je?“ ozvalo se.

„Kára trochu táhne.“

„Kde jsme?“

„V Georgii.“

„S tím horkem si, koukám, nedělali prdel.“

Jestli to není v pneumatikách, pomyslel si Shaw, tak nejspíš bude vyosené kolo. Nebo má dokonce vadné ložisko. Hlavně ať to není ložisko! Dohodli se, že si náklady na výlet rozdělí napůl, ale půlku nového ložiska platit nehodlal, bylo to přece Romeovo auto. Třeba by poruchu šlo skousnout, přetrpět jízdu do Key West a tam auto prodat. Plán byl takový, že se nechají najímat na rybářské lodě, dostanou se na Trinidad a v životě už nepáchnou do daytonského Techworldu, kde z nich dosavadní práce dělala zombíky.

Došel zkontrolovat pravé přední kolo. Zase si vzpomněl na prodavačku. Aspoň už věděl, jak s ní navázat rozhovor. Mohl by zajít dovnitř a říct: „Pneumatikám nic není, asi mě auto prostě táhlo sem.“ Stačilo by to takhle? Náznakem, tajuplně? Nebo by jí měl vysvětlit, že se pod zemí táhnou siločáry, co ve svých průsečících roztácejí víry, a že tyhle víry někdy fungují jako obří magnety? Sotva. To už by se jí mohlo zdát mimo.

Možná by stačilo jednoduché „Moje auto je na blondýny“.

Třefa. Paráda. Od Piquy a Ohia ho dělilo kdovíkolik kilometrů a nebyl tu nikdo, kdo by ho soudil, leda Romeo, a jeho názor se nepočítal. Klidně si mohl říkat, co ho napadne.

Zatímco se vracel do obchodu, zastavila u pumpy dodávka, jedna z těch televizních se satelitem na střeše. WSAV, místní televize ze Savannah. Tankovat nepřijeli. Nenápadně zaparkovali bokem a Shaw chvíli přihlížel. Nejdřív vystoupil řidič, po něm nějaký švihák, nejspíš reportér, a pak ještě někdo. O něčem se radili. Shaw si začal připadat jako pitomý čumil a radši šel dovnitř.

Cheryl už u kasy nenašel. Nahradil ji nějaký Asiat. Telefonoval s někým mobilem a brebentil čínsky, korejsky nebo nějak podobně. Shaw mu vrátil měřák, Asiat

ho převzal, ani se na Shawa nepodíval a dál štěbetal do telefonu.

Pak si Shaw všiml, že Cheryl stojí u výlohy a vyhlíží na přenosový vůz venku. Stála k němu zády. Přistoupil k ní s tím, že pořád může vyrukovat s tou průpovídkou o blondýnkách, jenomže Cheryl taky telefonovala a vypadala, že je z něčeho celá vyjevená. „On vlastně jako kámoši s mým bráchou.“ sypala ze sebe. „Oba choděj do třetí třídy. A vytahuje se, že je ta výhra jejich.“

Krátká odmlka. Pak Cheryl navázala: „Jasně, Ashley, ale nikdo ani nevěděl, že to bylo u nás! Ještě to vůbec neohlásili! Choděj si sem pro losy každou chvíli.“

Další pomlka. „Ne, dělá do kopírek. Já je znám, víš co, choděj do Obrody. To mě podrž. V pátek ti o tom popovídám,“ zasmála se.

Všimla si Shawa. „Momentík,“ omluvila se kamarádce. „Můžu vám pomoci?“ zeptala se.

„Vrátil jsem ten měřák.“

„Cože?“

„Ty pneumatiky za to nemohly. Prostě to víte co, jenom táhlo.“

„Táhlo?“

„Jako že mě to auto táhlo sem.“

„Chápu.“

Netušila, o čem to plácá, a bylo jí to jedno. Prohlížela si další přenosový vůz zajiždějící na parkoviště. „Páni, on přijel další! Od Jaxu! Musím letět, Ashley,“ omluvila se a zavolala: „Pane Hu! Jsou tu od další televize!“

„Zavolat Courtney, že přijít! A najít Wes!“

Cheryl se odvrátila od okna a překvapilo ji, že tam Shaw pořád stojí. „Všechno v pořádku?“ zeptala se.

„Proč sem jezdí ty televize?“ chtěl vědět Shaw.

„To... Prodali jsme tady ty losy.“

„Co za losy?“

„Do loterie.“

„V tomhle obchodě?“

„No.“

„A výhra?“

Ukázala na tabuli u regálů s tikety. V JACKPOTU MAX-A-MILLION NA VÁS ČEKÁ... Pod nápis někdo fixou doplnil 318 000 000,00 \$.

Nad takovými možnostmi, nad takovým obrovským číslem, se Shawovi sevřel žaludek.

„Milionů?!“

Přikývla. Už vytáčela další kamarádku.

Shaw se pokusil zklidnit dech. „A vy ty vítěze znáte?“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Nikdo je nezná. Musejí se přihlásit. To trvá třeba týdny.“ Dovolala se a přestala si ho všimát. „Rosemary, nazdar! To neuhodneš!“ vypískla do telefonu.

Proč mu lhala? Proč mu tvrdila, že vítěze nikdo nezná, když těsně předtím slyšel, jak je drbe po telefonu? Nejspíš si všimla, jak kontroluje pneumatiky u toyoty, která vypadala jako otlučená kartotéka na kolech, a kvůli tomu si ho nechtěla vážit a podělit se s ním o svoje tajemství.

A sralo ho to snad? Prodávala hovna někde v prdeli světa, byla vlastně celkem hnusná a co bylo Shawovi po tom, jak jí připadá jeho kára?

Jenže mu po tom něco bylo, uvědomil si. Dožralo ho to. Rozestoupila se v něm propast hněvu.

Prošel uličkou k bankomatu. Chtěl si vybrat, ale nakonec se neodhodlal. Nevydržel by pohled na svůj ubohý zůstatek. Zastavil u chladničky se zmrzlinou – byla vyvedená jako pirátská truhla a z třpytivé ledové tříště uvnitř se kouřilo. Zatímco on měl na celou dovolenou dechberoucích devět set padesát dolarů, někdo jiný právě vyhrál tři sta osmnáct melounů. Jen tak! Jmění vyplácené na rodinku nýmandů z jižní Georgie!